

[Freddy Madsen.]

vil øge arbejdsløsheden, og da forlydenderne under alle omstændigheder på nuværende tidspunkt skaber en betydelig usikkerhed både det ene og det andet sted, mener jeg, det – også på den baggrund – kunne være rart nu at få en egentlig erklæring fra finansministeren og regeringen om, hvad hensigterne egentlig er, for det har man jo været tavs om i det, som er skrevet i disse punkter. Er det hensigten, at vi skal have denne momsforhøjelse?

Finansministeren sagde, dengang jeg sidst rejste spørgsmålet, at der var jo så mange usikre momenter i fremtiden og det var svært at sige noget om det. Men vi ved nu, at der ligger nogenlunde sikre prognoser for udviklingen i det kommende år. Der er netop med dette tings vilje gennemført en overenskomst på arbejdsmarkedet blandt funktionærer og tjenestemænd, som jeg har forstået at regeringen og finansministeren anser for at være overordentlig gunstig for den økonomiske politik. Vi har fået en finanslov, som er i overensstemmelse med det, som regeringen ønskede. Det har man i hvert fald sagt. Så er spørgsmålet nu: kan man på den baggrund, ud fra disse forudsætninger, sige, at det ikke er regeringens planer i det kommende finansår at gennemføre en momsforhøjelse? Jeg synes, vi må have disse problemer afklaret på nuværende tidspunkt, også af hensyn til de spekulationer og diskussioner, der er omkring det, og den usikkerhed, der naturligt må råde i befolkningen på dette område.

Wilhelm (VS):

VS har ikke noget medlem i finansudvalget og har derfor heller ikke haft lejlighed til at ytre sig i betænkningen. Nu har det jo været sådan det sidste par år, at der næsten ikke går et kvartal, uden at der kommer lovforslag om bemyndigelse for finansministeren til at optage indenlandske og udenlandske statslån, og vi plejer ikke at kommentere dem hver gang. Vi plejer ikke at bruge tid på det her. Vi har udtrykt vores grundlæggende og principielle holdning til de to låneformer, da de første gang var på tale, i hvert fald mens vi var herinde, i foråret 1975, og det skal jeg da også henvise til, for så vidt de principielle synspunkter angår.

Når jeg ved denne lejlighed alligevel vil sige lidt, så er det, fordi det jo hober sig op, dette her, og fordi denne betænkning, som andre har

været inde på, er forholdsvis usædvanlig, men selvfølgelig også fordi – sådan har det hele tiden været med disse betænkninger – vi ikke føler os dækket ind af nogen af de synspunkter, der gøres gældende, ej heller i mindretalsudtalelserne.

Den indenlandske gældsætning, som finansministeren efterhånden i løbet af de tre år er blevet bemyndiget til at pådrage hovedsagelig danske lønarbejdere, løber efterhånden op i små 40 mia kr., med 6 mia kr. i 1975, med 19 mia kr. sidste år og så nu med den 14 mia kr.s bemyndigelse, der ligger i det forslag, vi behandler her.

Jeg tror, der er mange ude i befolkningen, der forholder sig fuldstændig uforstående over for denne slags kneb. Hvad er det egentlig for noget mystisk noget, der foregår? Man får lov at trykke nogle værdipapirer, og dem bringer man så på markedet, og lige pludselig kan man hævde, at nu er det ikke nær så galt med det statslige underskud, i virkeligheden er der ikke sket noget som helst andet, end at man har ladet en trykkerimaskine trykke disse værdipapirer, dem har man så byttet ud med nogle mere likvide midler, og så skulle det hele være så meget bedre. Det er det mystificerede bilde, man er mest tilbøjelig til at sende ud. Der gøres ikke meget fra socialdemokratiets eller regeringens side for at prøve at forklare, hvad der er det reelle indhold i det, der foregår her.

Vi kan heller ikke skrive under på den bemærkning, som nogen har kunnet få sig selv til at skrive i betænkningen, at dette bare skal til for at finansiere de voksende militæruddgifter. Det er nok lidt mere dybtgående og lidt mere generelt end som så.

De underskud, der er oplevet her under krisen, er selvfølgelig hovedsagelig motiveret i kæmpearbejdsløsheden, som opstår når de private mennesker, som ejer produktionsmidlerne i dette land, finder det for godt at fyre i hundredtusindvis af lønarbejdere, fordi det ikke længere er fuldt profitabelt at holde dem i arbejde. Måske de slet ikke kunne holdes i arbejde – med profit. Det betyder ikke, at de ikke i et fornuftigt system kunne holdes i arbejde og lave fornuftige ting, men kriteriet i dette system, en tilfredsstillende profit, har altså ikke været til stede. Derfor smider man dem ud, og så overlader man omkostningerne derved til det, man kalder det offentlige eller samfundet eller skatteyderne, men i sidste instans i virkeligheden til lønarbejderklassen.